



Mai aproape decât cămașa e pelea omului, și de aceea prota Furduiu, din iubirea cătră deapropele, trage celor ce-i leagă și-i desleagă pelea preste urechi.

Apocalipse.

# Librăria lui W. Krafft în Sibiiu

recomandă

- Acaftistul prés. Născăt. de D-Ńeu și alte Rugăciuni, leg. —.80, frum. leg. 1.—, cu tăietura aurită: leg. în catifea 4.30. în piele neagră 1.80, în piele fină 2.25.
- Barcian S. P., Dicționar rom.-germ., leg. 3.30, broș. 2.50.
- Dicționar germ.-rom., leg. 4.60, broș. 3.80.
- Baritiu G., Dicționar ung.-rom., leg. 3.50, broș. 3.—.
- Istoria Transilvaniei,  
Vol. I. leg. 5.—, broș. 4.50.  
» II. » 5.—, » 4.50.  
» III. » 4.—, » 3.50.
- Relativa la Istoria Transilv. —.20.
- Biografia lui G. Bratianu —.50.
- Bogdan, Povești și Anecdote —.50.
- Bonachi, Despre talpa țerei —.50.
- Budu Titu, Indreptariu practic pentru pastorii sufletesci. Preț redus: 1.—.
- Caragiale I. L., Note și Schițe. 1.—.
- Teatru. 2.—.
- Năpasta, dramă în 2 acte. —.75.
- Trei povești: O facție de Paște, Om cu noroc; Pacat... —.50.
- Chiru G., Napoleon Bonaparte. —.75.
- Cionca, Grammatik der rom. Sprache für Schul- und Selbst-Unterricht. 1.25.
- Cordoneanu, Studii practice pentru teoria musicala. 4.—.
- Delavrancea, Paraziții. 2.—, leg. 3.—.
- Trubadurul. 2.—, leg. 3.—.
- Densușianu Ar., Istoria limbei și literaturii rom. broș. 1.70.
- Dorna, Două Comedii: Dragoste, Băi de mare. —.75.
- Eminescu, Poesii complete —.50.
- Garboviceanu, Didactica magna lui Ioan Amos Comenius 1.50.
- Gaster, Dr., Literatura popul. rom. 2.50.
- „George Baritiu.“ Foi comemorative la serbarea din 12. Mai 1892. broș.—.80. fin legat 1.50.
- Ionescu D., Instrucțiunea gimnasticii cu 57 figuri în text. 1.50.
- Ispirescu, Basme, snove și glume —.50.
- Lazarițiu I., Istoria literaturii romane Edit. 2-a. 1.—.
- Lupul-Antonescu, Veacul XVI. Limba și literatura Romanilor. 2.—.
- Mangiuca, Daco-romanische Sprach- und Geschichtsforschung. 1.50.
- Marianu, Născerea la Romani. 2.50.
- Nunta la Romani. 5.—.
- Înarmăntarea la Romani. 2.50.
- Naum, Traduceri, Versuri. 2 vol. 3.—.
- Nicolescu, Pozițiunea și Drepturile Misan-tropiștelor rom.
- Ollanescu, Ode, epode, carmen saeculare, tradițiune în versuri. 3.—.
- Orologiul cel mare, care cuprinde urmarea 6relor spre împlinirea laudelor. Cu litere latine tipar. în Blaș 1890. legat în piele neagră. 3.80.
- Orologiu, tipărit cu binecuvântarea s. Sinod al biser. antecefale ort. rom. în Bucuresci cu litere latin. 8<sup>o</sup> mare, 444 pag. 1.75.
- Petri B., Scriptologia sau model de a în-vêta cetitul scriind, preț redus —.80.
- Pipos Dr., Istoria Pedagogiei. 2.—.
- Popu C., Veacul al XVII., Limba și Literatura rom. 1.50.
- Pop Reteganul, Starostele séu Datini dela nunțile Românilor ardeleni —.25.
- Chiinitori de care strigă feciorii în joc. —.40.
- Popescu I., Pedagogia. Edit. 2-a fl. 2.—.
- Popovici, Analisa chimica calitativa —.75.
- Sevastos Elena, Povești. —.50.
- Slavici, Novele vol. I.: Popa Tanda, Scormon, La cruce din Sat, Gura Satului, Budulea Taichii, Bobocel, Vecinii. 2.—.
- Simu George, Nopti de iarnă, nov. 1.—.
- Sonea Ioan, Cuvinte de aur sau Înveșturi înțelepte, date de un părinte fiului seu. —.80.
- Span Petru, Intrebări de educațiune și instrucțiune. 1.—.
- Stăncescu D., Basme culese din gura poporului. 2.—, leg. 3.—.
- Stoica S., Tractatul b6lelor acute infectătoare. Preț redus: —.60.
- Tocilescu Gr. G., Istoria român. pentru școlele primare. Cu o chartă și 24 tafele. —.80.
- Tractat de stil epistolar. —.50.
- Văcărescu C. T., Luptele Românilor 1877—1878. 2.—.
- Vuia G. Dr., Higiena pop. cu privire la sâtenul rom. broș. 1.—.
- Boalele venerice. Vindec. radic. —.40.
- Xenopol N., Brași și Putregaiu, moravuri provinciale. —.80.

# CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe  $\frac{1}{2}$  an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe  $\frac{1}{2}$  an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

## Uscături în noutățile de zi.

Tisza Coloman, deși calvin, știe că toate drumurile duc la Roma, drumul însă, pe care se se retragă fără blam de pe arena activității sale politice în pusta uitării, nu'l află.

\* \* \*

Aponyi clocește ouele liberalismului maghiar, din care, venind el la putere, va scóte ca și antecesorii sei tot pui patrioți cu paikes.

\* \* \*

Bismarck a primit la ziua nașterii sale 100 de oue de „Kiebitz“, dar' nu dela Kibitzii din cafeneaua Lazar din Sibiiu.

\* \* \*

Ministrul Carp suferă greu de boala tăerii împrejur.

\* \* \*

Dintre peregrinii gr. cat. la Roma, Papa a distins pe protopopolul Hârtibaciului Cutean cu întrebarea: „Cât de grea e peatra libertății Românilor din Ungaria?“

\* \* \*

Ca mâne și pelea fișpanului Gouido von Nemengedem o se ajungă pe mâna tăbăcarilor din Făgăraș. Se ȃice, cã ministeriul nostru s'a hotãrît se facã din pelea lui Gouido von Nemengedem pentru boerii din Țeara Oltului alte noițe.

\* \* \*

Blãjenii își ascut uneltele alegerii de metropolit. Cu tãtã Unirea lor, unire n'o fi la alegere. Uniți vor fi Blãjenii în închinãciunea la metropolitul întãrit de guvern.

Eu me prind pe tãte fãndurile din Blaj, cã, dacã Dr. Aurel Mureșian se întãrește de metropolit, celibii's cei dintãiu, care cred în infalibilitatea Gazetei Transilvaniei. Dupã celibi urmeazã deloc clarissimii dela Tribuna, care, decãt se se închine lui Miron, cu tãtã credința lor gr. or. mai bucuros se dau dracului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

\* \* \*

Nicolae Densușian, cu articolii sei publicați prin Gazeta Transilvaniei în septemãna patimilor, risipind mușnoiul de furnici al celibilor gr. cat. a fãcut causei naționale române mai mari serviții decãt metropolitul Vancea, și cãnd acesta ar fi testat bisericii sale tãtã averea ovreilor din Europa.

## Cine a fi metropolit?

|                              |                                  |
|------------------------------|----------------------------------|
| Frunză verde plop dubit      | Că'i și mare, îi și comod        |
| M'am gândit m'am resgândit   | Și'i cunoscut la norod,          |
| Cine a fi metropolit         | Din multe fapte cuminte          |
| Mare vlădică unit?           | De dânsul îndeplinite.           |
| Dar' ori și cât m'am gândit  | Între nobilele fapte             |
| La nimic n'am isbutit,       | Sêvêrșite'n dreptate             |
| Până ieri un iesuit          | E pedepsirea lui Lucaciu         |
| M'a scos din nedumerit,      | A celui mai mare vraciu          |
| C'un respuns prea lămurit    | Ce a vêdut omenirea              |
| Care m'a îndestulit :        | De când s'a făcut unirea.        |
| Mă, metropolit unit          | Nimic se nu fi lucrat            |
| Țice, blândul iesuit,        | Szabo, omul lăudat               |
| Numai unul pôte fi           | Chiar și pentru ăst merit        |
| Ori cât de v'ați sfătoși,    | E demn de metropolit,            |
| Cu tôte că mulți se screm    | De metropolit unit.              |
| Mulți suspină și mulți gem   | Deci bine face Muntean           |
| După toiag vlădicesc         | Procatêrul ăl dejan              |
| După traiu archieresc.       | Cu cavalerul Ciocan              |
| Din Lugoș pân' la Gherla     | Și cu Georgiu dela Gherla        |
| Din Blaj pân' la Oradea      | Când s'au pus a colinda          |
| Ori care popă unit           | Vot lui Szabo a câștiga.         |
| S'ar face metropolit,        | Ađi e lumea corteșirei           |
| Că ce se ȝici, nici nu'i rêu | C'așa cere legea firei,          |
| A fi primul archiereu,       | Cine'i mic vrea a fi mare,       |
| Dar' buba'i că guvernul      | Cine'i slab vrea a fi tare       |
| Voiește numai pe unul        | Și din mic se face mare          |
| Care'n Gherla canonește      | Dar' din slab în veci nu'i tare, |
| Și Somnore se numește.       | Așa e vocs populi                |
| Și, nu'i vorba, bine-ar fi   | Care e și vocs Dei.              |
| Szabo a se metropolî,        |                                  |

## Jupânul Ițig tras pe sfóră d'un țigan.

Pe timpul, când ovreii fericeau România cu vîndarea de beuturi spirituóse, un țigan șiret, fără se aivă o lăscae'n pungă, a intrat în cîrciumă, sau cum se ȃice în România, în loçanda ovreiiului Ițig Lindinescu, și a cerut se'i dea o oca de vin.

Ițig Lindinescu pune țiganului ocaua de vin pe masă. Țiganul se uită la vin, învólbă din ce în ce mai tare din ochi, se strâmbă din spate, și face o față, ca și când ar avea strânsuri de stomach.

— Ști ce jupâne Ițig — ȃise țiganul — me cam strânge nu știu ce la stomach — nu 'mi-ai da pentru litra asta de vin o litră de țuică?

— Ba, tau pucuros — respunse ovreiiul — și îndată aduse țiganului o litră de țuică.

Țiganul bea țuica, face de loc o față veselă, și, luându'și ȃiua bună, pleacă se iasă din locandă.

Ovreiiul strigă: Stăi mă, plătește mai întăiu țuica apoi te dù!

— Ce vrei jupâne Ițig? ești beat! — Da nu 'ți-am dat litra de vin pentru țuică?

— Ba da, însă vinul nu l'ai plătit!

— Da nici nu l'am beut!

Respunsul țiganului a ameițit pe ovreiiu la cap, și pănă-când acesta s'a treȃit, țiganul o luase la sánătósa!

## Patenta maghiarisării.

După cum ne spun gazetele, un croat, cădând din vârful unei clăi de fân pe cap, 'și-a uitat limba maicei sale cu desevîrșire, dar' dup'un timp óre-care a învățat se vorbească ungurește.

Ministrul distrucțiunei nóstre publice contele Csaky, aflând acest cas, a exoperat pentru croatul cădut pe cap patenta maghiarisării scutită de taxe.

Remâne acum ca toți ceialalți croați, și tóte naționalitățile din Ungaria se cadă pe cap, pentru ca .croatul patentat se devie milionariu, și maghiarii se'și prindă visul ideii de stat maghiar cu mâna!

## Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,  
Dina, dina, da!



Mărcuțele cap de grier  
Jocă tu la prima Prier,  
Jocă c'ai scăpat de ger  
Ca un vrednic cavaler!

Jocă tu și iuește  
Precum se duculuește,  
Și'ți aruncă piciorul  
Se se tremure Clujul.

Hop și țup și eară hop!  
Că în Cluj un protopop

Anume popa Laszlău  
E unic în felul seu,  
Strigă Marcule mereu  
Și mi'l jocă fătul meu.

Că de'i móre vr'un creștin  
Vr'un suflet sĕrac, strein,  
Pentru trei zloți și-o pițulă  
Vrea se'l ducă ca p'o mulă,  
Fără prapor, fără cruce,  
Ca pe cei ce dracu'i duce,



Așa vrù a îngropa  
 Pe slujnica Maria  
 Supranumită Bonța.  
 Dacă cumva stăpâna  
 Mariei nu'l învăța  
 Când așa se văieta :  
 Eu ca jidană păgână  
 Știu că legea cea creștină  
 Poruncește ca pe morți  
 Se'i îngrope cu preoți,  
 Cu cădelnițe, cu cruce  
 Cu patrafir și prapore,  
 De aceea am și plătit  
 La popa ăl scurt în plit,  
 Trei băncute de argint  
 Și-o pițulă pe de-asupra  
 Ca se'și facă detoria.  
 Atunci norodu'ndignat  
 Fôrte rău s'a turburat  
 Pe capelan l'a mânat  
 Uneltele se'și aducă  
 Mortul la grópă se'l ducă.  
 Capelanul supêrat  
 După prapor a alergat  
 Și lui László 'i-a strigat :  
 Ce me faci de rîs omule  
 Pentru câteva pițule ?  
 Ear' murind un om sgârcit  
 Dar' avut, la prohodit  
 Prota László cu diacul  
 Ba ăsta'i cântă și glasul :  
 ,Sgârciții când împărțesc

, Tot la partea lor gîndesc  
 , Și de are drept ori n'are  
 , Tot ia partea cea mai mare. '  
 László așa când auđi  
 De rușine se ciulì,  
 Știind că și lui îi sună  
 Acel glas fără de strună.  
 Deci ăi'i lui László așa :  
 Părinte sfinția ta  
 Sgârcenia, lăcomia,  
 Strică la om omenia.  
 Apoi Mărcuț stai pe loc  
 Odihnește-te de joc,  
 Și cântă una popește  
 Cu glas cum se potrivește :  
 , Sfinții din strada Măcelarilor,  
 aleluia,  
 , Nu se gîndesc de preoții lor,  
 aleluia,  
 , Că pe când unii's mai morți  
 de fôme, aleluia,  
 , Alții beau mult vinars de  
 pôme, aleluia.  
 , Unii n'au cu ce se se îmbrace,  
 aleluia,  
 , Alții's tot țepeni de beți —  
 aleluia !  
 , Năsdравănul popa Filipescu  
 din Merghindeal  
 , Mare și voinic ca un ...  
 aleluia,

,În târgul Cincului mare  
 ,S'a suit pe butoiu călare  
 ,Și-a beut, beut, beut,  
 ,Până curcă s'a făcut,  
 ,Apoi iepele 'și-a prins  
 ,Și cătră casă s'a lins,  
 ,Fuga, fuga, în galop  
 ,De gândiai că'i protoporc,  
 ,Ear' târgarii după el  
 ,Strigau ca după Ciurel,  
 ,Deci spune la Román Miron  
 ,La ortodocsul cocon  
 ,Se tragă dela buieci  
 ,Se dee la cei sëraci, aleluia,  
 ,Că'nveacestemila lui, aleluia!

Apoi Marcule buzat

Acum s'a desprimăverat,  
 Deci du-mi-te la Bănat  
 Unde de mult n'ai âmblat.

Că preoții din Bănat  
 Mulți is demni de lăudat,  
 Mulți is buni de alungat  
 De-alungat în Țarigrad,  
 Că țin o lege turcească  
 O lege dobitocească.

De pildă popa din Toc  
 Este turcesc dobitoc,  
 Că își ține de odată  
 Trei mueri — bată'l se'l bată!

Apoi bea, drăguță bea,  
 Cât șapte popi și-o purcea,

Și-a beut și hainele  
 Și de nu'i da altele  
 Un alt popă, de pomană,  
 Umbla numa'ntr'o ismană.

Pe nana Flóre o ține  
 Tot cu vinars de vișine,  
 Șlujbe el de mult nu face  
 Numai mâncă, bea și tace,  
 Încât poporu'ngrijat  
 Tot s'ar face neuniat,  
 Dacă cumva protopopul  
 Ori că dóră vlădicul  
 Nu le-ar da un alt preot  
 Mai blânduț, mai priceput  
 Și mai slăbuț la beut.

Strigă deci tu puiu ursesc:  
 Măi Manase Neiculesc,  
 De ești popă — nu fi turc  
 Bată-te ȃiua de mâne!

Apoi fiind în Bănat  
 Mergi Marcule la Ghilad,  
 Unde Dimitrie Iorga  
 Crede că el e vaivoda  
 De și'i numai simplu popă  
 Ortodocs, sfătos la vorbă.

În el este încuibată  
 Datina că se tot cértă,  
 Și ar purta tot procese  
 Și ar bea păhară dese,

Numai cât că în Ghilad  
Tina e din gard în gard,  
Ear crâșma'i de el departe,  
Deci îl cruță de păcate.

Ghilădenii se gândesc  
Se gândesc se sfătuesc  
Se facă-un fapt creștinesc,  
Se aducă adecă crâșma  
Aprópe de popa Iorga;  
Bine ar face țină'i sfântul  
Se se sature preotul,  
În tótă ȕiua de spir  
Și se facă igzițir,  
Și se cânte cum cânta  
În crâșmă cu Trif Ciublea,  
Și umbla din gard în gard  
Nóptea târđiu prin Ghilad.

Apoi Mărcuț dumniata  
Dute și la Cacova  
Colo lâng' Oravița  
C'acolo sunt doi preoți  
Buni de înfundați în buți,  
Și de dat cu ei de-a dura  
Până s'a'mplini ȕicala:  
Popii care's beutori  
Fă-mi'i dómne rímători!

În Cacova's doi preoți  
Amêndoi îs buni bătuți,  
Unul e Martin Pincu  
Altu'i Fotie Adamescu,

Au plăți bune boerești  
Și năravuri țigănești,  
Ei în biserică mână  
Și beau până se îmbrâncă,  
La cărți ești doi când se pun  
(Și se pun chiar și în drum)  
Apoi dau din tuz de verde  
Până unul ori altul pierde  
Tot ce are, ear' de n'are  
Trimit-pe la cei cu stare  
După ceva împrumutare.  
Ei în loc de predică  
Beau în altar palincă.

Deci pe ești doi Marcule  
Ia-mi'i în brânci puiule,  
Și'i întórnă și'i restórnă  
Cum ei tuzul îl întórnă  
Și cum ȕic la jidan: „tórnă!”

Și-apoi dina, dina da  
Gată'ți Mărcuț căruța  
Se se suie popii'n ea,  
Dar' caripopi? Ceidin Geoagiu  
Că's ómeni mai cu curaj!  
Ei sunt unul și cu doi  
Formând tustrei un trifoi,  
Un trifoiu mândru frumos  
Vacilor de bun folos.

Acești trei dela natură  
Sunt născuți spre beutură  
Și Românilor spre hulă;

Unu'i mai bețiv ca altul  
 Cât se minunează satul,  
 Unde'ncape atâta spir  
 În acești popi unși cu mir?!

Unu'i popa Repede  
 Ce bea pân' se tăvăle,  
 Și din glod, din tina móle  
 Alții'l duc de subsuóre.  
 Altu'i Barbul, care beat  
 Știe juca și desbrăcat.  
 Al treilea'i moș Antone  
 Ce iubește la cocóne  
 După sfintele canóne,  
 Țsta până bea rachie  
 Nu póte ceti nici scrie.  
 Țști trei pentru beutură  
 Au făcut la Geoagiu hulă,  
 Alegând la sat primar  
 Pe Șamu jidan sdrențar.  
 Ba încă și la aldămaș  
 Au fost la țăst jidovaș,  
 Unde dacă s'ombățat  
 Pusus'o și-o toastat.

Toastéză-le și tu  
 Mărcuțule și mi'i dũ,  
 Unde'i mai des Aiudu  
 Acolo ți-mi-le tu:

Prea cinstiților părinți,  
 Voi cei părăsiți de sfinți,  
 Hai ciocniți câte-un păhar  
 Cu biet Marcul cel husar  
 De lume n'aveți hăbar,  
 Că decât la calimar  
 Asta mereu în zădar  
 Mai bine-a bea din păhar  
 Vinars dulce și amar  
 Până veți face amnar,  
 Și iască și cremene  
 Și ți umplea în ismene  
 De cultură jidovéscă.  
 Se trăiți, cinstiți preoți  
 Pân' va fi vinars în buți,  
 Buțile când s'or golii  
 Vă puteți rostogoli  
 Ca de călbéză mieii  
 Și de ciumă șórecii. Amin!

## Urzică Scandalografescu.



BCU Cluj / Central University Library Cluj

Extremitățile se ating.

Cânele cu mâța încă mănâncă dintr'un blid.

Alta-'i întrebarea, cu ce ochi se uită unul la altul?

Unirea din Blaj cu ai sei mai dăunăđi a plecat la Roma, ca se sărute opinca Papii.

Dintre neuniți nici popa din Cenade, care în d'ale credinței se ține de cine-'i dă mai mult, și aci e gr. or. aci gr. cat. n'a plecat la Roma ca se vedă leagănul de-săgirei noastre naționale.

Ca mâne Telegraful Roman din Sibiu pôte se plece cu ai sei la Constantinopol, sau la Petersburg, ca se tămăieze pe Patriarchul, și eu sum sigur, că popa gr. cat. din Găinariu, care atâta dă pe sfânta unire, cât aceasta îi dă lui, n'o se-'i însoțiască.

Care va se ăică — cum ar ăice Slavici, dacă cineva ar mai da ceva pe ce el ăice — la noi Români din

Șoveniștia credința în Dumnezeu se reduce la „îți dau ca se'mi dai!“

La noi Uniții nu merg la Constantinopol, sau Petersburg. Neuniții nu merg la Roma. La dracul se duc însă amendoii, și asta se numește unitatea națională!

Unitul mai întâiu e neunit apoi român, și neunitul român lipsit de unire. Unde-î unul nu-î unire, unde's doi neunirea crește.

Vai de românul, care pe Dumnezeu îl împărțește în două, și despre sine crede că e una!

Țică cine ce-î place. Țică că eu mint, eu nu-î voiu țică, că vorbește adevărul. Eu țin, că noi Români, dela desăgirea noastră confesională, unitate națională n'am mai avut, nu avem, și cu credința în Dumnezeu în desagi nu putem avea. Tot ceea-ce la noi Români din Șoveniștia se numește solidaritate și unitate națională e mazăre-n părete, și năsip în ochii proprii.

Atât unitul cât și neunitul, când își sparge mai tare gura cu solidaritatea și unitatea noastră, totdeauna stă cu cuțitul confesional sub bobou.

Unirea și Neunirea, aceste două extreme păcătoase s'au atins în luna de care ne despărțim aproape în toate părțile corónei Sfântului Șovenist locuite de Români.

Uniții dinpreună cu Neuniții ca unul sau ridicat în piciorle cele dinapoi, ca se protesteze contra legilor embrione despre matricolile de stat, căsătoria civilă, și recepțiunea Ovreilor, și după protestare fie-care a cădut în piciorle cele dinainte. Singur profesorul trocarilor din Brașov Dr. Goldiș stă încă ridicat în piciorle cele dinapoi.

E consult, că contra numitelor proiecte de lege s'a făcut protest. Prost de tot e, că nu în toate locurile s'a protestat și contra recepțiunii Ovreilor.

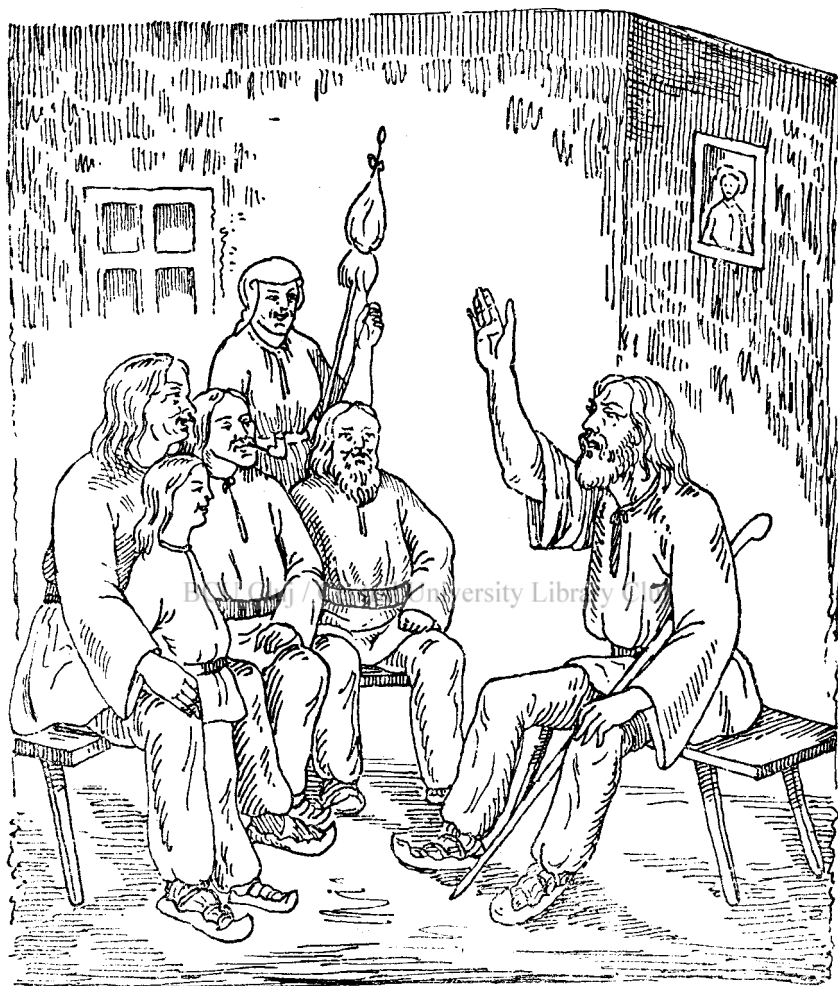
Așa face și stomacul. El încă protestează și dă afară ceea-ce nu poate consuma fie pe una sau pe cealaltă gaură.

Stomachul are însă puterea executivei.

Noi n'o avem!

Eu sémén protestele noastre ridicate contra susnu-  
mitelor proiecte de lege cu sfatul unui ovreiu, care, în  
presara ȃilei celei lungi, lăsând post atâta a mâncat, de  
n'a putut dormi, și uitându-se la numeroșii sei copii cum  
dorm, după miezul nopții 'i-a pomenit pe toți din somn  
și le-a ȃis: Sculați dragii mei se postim!

## Stan Pătitul.



Era Mercuri în 24 Faur, adică în ziua aflării capului sfântului Ioan din estan. Pe coperișele caselor din Sibiu zăcea zăpada grosă ca și obrăsnicia gazetelor ovrești în cestiunea naționalităților din Ungaria. Sorele, neconturbat de nori, își da totă silința se topiască zăpada, dar' munca lui, întocma ca și cea a boerilor din Țeara Oltului în congregațiunile comitatense, a avut numai un rezultat moral,



pentru-că un vânt subțire ca și firele dela rociul, în care țiganul odinióră a înghețat, își bătea joc chiar și de cea mai flocósă sarică a următorilor lui Radu Negru Vodă.

Vântul rece și subțire era aliatul zăpedii în lupta tu sórele și „unde-’i unul nu-’i putere, unde’s doi puterea crește” — alianța a învins.

Tótă ȕiua o lacrimă n’a curs din ochii strășinilor din Sibiiu, și pe strade ghiața serba a dóua înviere a Bobotezii. Termometrul areta cu patru graduri mai sus în jos decât aceea, în care țiganului ’i-a înghețat zara în gură.

Cu tóte este, în acea ȕi, toți cei-ce nu pórtă ochelari ca se nu vadă, au putut vedea pe stradele Sibiiului pe un individ în feliul seu tot așa de rar, ca și cei-ce nu mint, când mereu își sparg gura, că ei numai pentru întereseul public național muncesc.

Individul acesta rar, după spusa lui, era un moșier din Ungaria. Se vedea însé, că bietul moșier atâta dare a plătit pentru moșia sa, până ce a ramas desculț, și cu përul n’a mai fost în stare a ieși prin căciulă, pentru-că era cu capul gol. Ceealaltă îmbrăcăminte a moșierului din Ungaria numai prin aceea se deosebea de ciur, că n’avea tocma atâtea găuri.

Desculț, cu capul gol, îmbrăcat nap, moșierul din Ungaria pâșia preste zăpada și ghiața de pe stradele Sibiiului ca și un pațient d’ai lui Kneip preste iarba verde plină cu róuă.

Toți ceice’l întâlneau pe strade învolbau din ochi, ca și broștele călcate pe fóle, sau ca și vițálul, care n’a mai vëđut pórtă nóuă.

Mulți privitori cuprinși de mila cătră deapropele dau moșierului din Ungaria câte un cruceriu. Acesta primia cruceriu, și mulțumea românește, un semn, că nu era

încă lins de cultura kulturegyletistilor, și n'are idee de idea de stat maghiar. Nicidecum însă moșierul din Ungaria nu făcea asupra nimenui impresiunea unui cerșitoriu. El nu cerea dela nime se-î dea ceva, dar', dacă cineva îi da ore ce, primia cu mulțămită, fără se promită cuitarea suprasolvirilor pe cale diaristică.

O Măierită din Sibiu cu inima sfâșiata de compătimire, dând moșierului un cruceriu l'a întrebat ȃicând: Pentru Dumnezeu, cum poți dumniata umbla pe gerul acesta înflăcărat de un vânt, mai subțire decât vârful acului desculț, cu capul gol, și îmbrăcat ca o muscă prinsă în pânza unui păianjin?

— Bine draga mea — respuse moșierul din Ungaria! Eu de trei ani, decând executorul de dare cu toba m'a scos din casa și moșia părințiască, vara și iarna tot așa umblu!

— Bine, și nuți e frig?

— Nul — De musica tobei executorului de dare eu pentru totă vieța m'am încălȃit. Scos cu toba din moșia străbună, cu straița golă în grumaȃi, și fluera după șerpariu, am părăsit satul nașterii mele, și m'am dus după ochi până ce, ajungând într'o pădure, m'a ajuns și nóptea. Obosit cum eram m'am întins lângă un copaciu de stejariu pe iarba verde, și am adormit. Pe la mieȃul noȃții un sunet asurȃtoriu de tobe m'a pomenit din somn. Dacă fie-care copaciu din marea pădure 'mi-ar fi bătut câte-o tobă la urechi, dór' n'ar fi putut da un sunet atât de înspăimântătoriu ca acela, care m'a pomenit din somn.

Pomenit din somn, deschid ochii, și vȃd pădurea luminată de o lumină blândă ca și mielul Domnului venit pe lume pentru mântuirea oamenilor, și'n mormânt nu se pȃte afla tăcerea cum era aceea din pădurea, în care eu m'am pomenit din somn.

În momentul acela pe mine m'a ajuns un dor, ca care nici o inimă de mamă, perđându'și ce a avut mai drag în lume, n'a putut simți.

Eu, ca se'mi stîmpăr dorul, am tras fluerul de după șerpariu, și am cântat o doină de jale de tótă pădurea resuna, și frunđele din copaci păreau că varsă lacrimi de valurile sunetului fluerului meu, care purtau durerea inimei mele departe preste marginile pădurii.

Așa horind din flueră, frumoasele, sau măestrelle, venind m'au ridicat în vezduh, m'au dus cu ele în vîrful unui munte la isvorul unui rîu, unde o óră întreagă le-am cântat, și ele au jucat. Apoi, când luceafărul luminează mai tare, și găinușa se pare ca'și strînge puii sub aripi, frumósele, sau măestrelle s'au făcut nevęđute. Eu am adormit, și'n dimineața următoare m'am pomenit la locul, unde me culcasem pe iarba în pădure sub copaciul de stejariu. De atunci nu simț frig, nu căldură, nici lipsă!

— Da de unde, esti dumniata?

— Din lume!

— Și unde te duci?

— În lume! — Când nu mai pot merge pe picióre me siuu călare pe nori!...

În momentul acesta un servitoriu de poliție a întreprupt vorbirea moșieriului din Ungaria cu Măerița, și cu cuvinte aspre 'i-a strigat: Hai cu mine!

— Unde?

— La poliția.

— Eu n'am lipsă de poliția!

— Da poliția are lipsa de tine — nu ști tu, că în Sibiiu numai Sâmbęta e iertat se cerșești?

— Nu! — Eu nici odată în vieța mea n'am cerșit, nici în Sibiiu nu cerșesc!

— Am vădut cu ochii mei până ce femea astă 'ți-a dat un cruceriu!

— 'Mi-a putut da și mai mulți cruceri, eu însă n'am cerșit, nici nu cerșesc!

— Înainte de voie bună la poliția, că de nu întrebuințez putere!

Poliția, precum știți, e mâna cea stângă a dreptății, despre ale cărei hotăriri dreptatea de regulă nu știe nimic. Îndeosebi poliția din Sibiu, unde dreptul de a fura nu e legat ca și dreptul de a cerși de anumite zile ale săptămânii, prinde mai mulți de cei-ce nu cerșesc Sâmbăta, decât de cei-ce în toate zilele fură.

Prins Mercurea la cerșit, moșierul din Ungaria a fost dus la poliția. Și fiind că aceasta s'a întâmplat asupra serii, în momentul, când amployații poliției sătui de șederea în cancelărie pleacă la berea cea de toate zilele, moșierul din Ungaria s'a sălășluit într'o chilie din curtea sfatului magistratului, unde mai mulți alți păcătoși erau ținuți a dormi pe nedreptul o noapte, pentru-ca în ziua următoare se li se facă dreptate. Aceștia vădend pe moșierul din Ungaria desculț, cu capul gol, și îmbrăcat nap, 'și-au făcut cruce cum nu dă nici un semn de frigul îngrozitoriu, ce domnea afară.

Pórta dela curtea magistratului și totodată a poliției cetății s'a încuiat. Ușa dela chilia celor ajunși de mâna poliției însă nu. Nu, pentru-că încuindu-se odată pórta curții, om neînzestrat cu aripi nu mai póte ieși.

Cei prinși și nejudecați încă erau mulți fără seamă în acea noapte. Aceștia, la lumina unei lampe, în care tot petroleul se încase în feștilă, au început pe rînd seși povestiască pățeniile. Și moșierul din Ungaria, venind la rînd, a început se povestiască din pățeniile vieții sale, în

deosebi și ceea-ce povestise și Măeriții, și apoi la cererea tovarășilor sei a cântat din flueră o doină, de care și petrele din înaltele ziduri ale curții magistratului nu mai simțiau greutatea ce le apasă, și se simțiau ușurate.

Nunumai servitorii poliției încredințați cu paza publică din curtea poliției, dar' și Reșinărenii, care, nemai având ce mătura dinaintea ușii proprii, mătură stradele Sibiiului, și nóptea dorm în curtea poliției, s'au îmbulzit la chilia, în care moșierul din Ungaria horea din flueră atât de încântătoriu. Toți se păreau ridicați într'o lume a visurilor.

Pe la 10 óre din nópte, curtea poliției d'odată s'a luminat, ca și când ar arde în flacări.

Era lumina unui fulger.

După fulger curênd a urmat un tunet, apoi un trăsnet înfricoșat în turnul bisericii sasilor din vecinătatea poliției, de pământul s'a cutremurat.

Fulgerul, tunetul și trăsnetul s'au mai repețit odată, apoi a început a ninge.

Toți cei din curtea poliției, sasi, români, unguri, țigani, ovrei etc. se întreceau la facerea de cruci și la rugăciuni cătră atotputernicul Dumnezeu. Atât de înfricoșată era revoluția naturei, încât mie 'mi-ar fi plăcut se aud, care filosof cuminte ar fi ȓis în acel moment, că nu e Dumnezeu?

Vremea cea grea, cât de curênd a venit, așa de curênd a și trecut.

Toți cei din curtea poliției au început a resufla mai liniștit.

Liniște făcêndu-se, un polițist a dat porunca de culcare.

— Da unde e golanul? întrebă unul din cei de față!

Unde-'i?

Nicăiri!

S'a făcut cercetări prin tóte unghiurile curții poliției, dar' tóte înzădar. — Moșierul din Ungaria nicăiri nu s'a aflat.

Știți ceva? — ȕise cel-ce întrebuse unde e golanul — omul acela, care ne-a cântat din flueră nu'i om curat — ala'i șolomonariu. — Mie mi s'a părut că'l vëd ridicându-se călare pe un nor preste coperișul căsiii!

Toți cei de față, ne mai aflându-se golanul nici în acea nópte, nici în ȕiua următóre, au rëmas în credința nestrămutată, că moșieriul din Ungaria a fost un șolomonariu!

## Cocóna Gurădulce.



Câț, că voi nu mâncați mămăliga nefeastă!

Mămăliga e stâlpul casii la români, dar' nu la toți. Cei linși de cultură superpusă nu mănâncă mămăliga pentru motivul, că de culți ce sunt n'o știu face, și omului cult nici nu'i stă bine se mănânce ceea ce tot prostul mănâncă. Câț!

Toader — polecra e lucru secundariu — mănâcând mămăligă a crescut mare și tare, a absolvat scolile, s'a făcut avocat, apoi s'a însurat, și 'și-a luat o fată crescută în internat. Câț!

Creșterea fetelor în internat, fie în Brașov, Sibiu, Blaj, Arad ori în Iad, poate corespunde ideii despre lun-

gimea șlepurilor, dar' absolventele de regulă n'au idee despre proporțiunea apei și a făinei recerute la facerea unei mămăligi. Căț!

Toader, căsătorit cu Lucreția — polecra e lucru secundariu — până ce septămânile de miere au durat, a trăit lume albă cu bucate gătitе în bucătăria amorului. Septămânile de miere însă nu durează până la „ad grecas calendas,” sau pe românește, până la a treia și după a două înviere. După septămânile de miere urmează de regulă septămânile de hrean înecat în oțat. Căț!

Dela un timp ore-care Toader simția dorul de mămăligă mai ferbinte decât dorul cătră Lucreția, și într'o și ore-care și-a exprimat dorința, că ar mânca bucuros mămăligă. Căț!

Lucreția totdeauna gata a împlini voința bărbatu-so, cu tóte că despre facerea mămăligei avea tot atâta idee, câtă mocanul despre șofran, s'a apucat se facă mămăligă. A pus o oală cu apă la foc. Când apa a început se fearbă a pus făină de cucuruz în oală, și după ce apa cu făina a fert câtva timp s'a apucat a mesteca. Mestecatul 'i-a căđut însă greu, pentru-că în oală făină era prea multă și apă prea puțină. Căț!

În momentul acesta critic, Lucreția aducându'și aminte de sentința omnipotentă din fruntea Luminătoriului „voiește și vei putea” a recurs la bota cu apa, și a băgat atâta apă'n mămăligă, până o a putut mesteca, și o a dat gata. Cum? — asta nici găinile de bramaputra, despre care se ăice, că au un gust mult mai prost decât găinile nóstre de rînd, nu întreabă. Căț!

Toader, deși nu era cocoș de bramaputra, îndată ce a vęđut mămăliga pe masă, a plecat din urechi, ca cotocol călcat pe códá, și tot dorul de a mânca mămăligă 'i-a



trecut. Dar' totuși, ca se nu supere pe Lucreția 'și-a tăiat o fălie din mămăligă, a îmbucat odată, însă în acel moment 'i s'a strâns gâtul ca o pungă, când tragi de băeri ca s'o închiși, și înfățișa un obraz ca și țigănul când popa, înloc de nafură, 'i-a băgat o rudașcă'n gură — apoi a ȓis:

— Mămăliga nu'i bună, Lucrețio!

— De, noi așa am mâncat'o la internat!

— Nici sărată nu'i!

— Asta n'ar fi greșială — sarea e pe masă, o poți săra după plac!

— Pecat de sare, draga mea! — Mămăliga asta'i ca bulgării de tină mestecați cu pleve, cum se fac la noi în sat pentru lipirea grajdiurilor, sau a caselor cu păreți îngrădiți din nuele!

Lucreția, la observarea asta, supărată până'n suflet a început a plânge.

Nu plânge draga mea — ȓise Toader — tu nu porți nici o vină! Eu am deplină convingere, că nunumai colegele tale din Brașov, ci tôte fetele crescute'n internat atâta's de învățate și culte, de nu știu face o mămăligă!

Mițuluc!



— Mă, când am plecat din sat, 'mi-ai ȳis că'n 2 ceasuri ajungem la stână, acum mergem 3 ceasuri, și stâna nici nu se vede!

— Nu nimicuri de ceasuri de acele — ceasuri din turnul bisericii domnule!

## Din Biblioteca universală:

- Nr. 4. O mie și una de curioșități de tot felul. —.13.  
 8. Comăra anet. și celor mai curioșe întâmplări. —.13.  
 11—28. Gaboriau E., Osînditul pe nedrept, 3 vol. 2.25.  
 29. Noua lege electorală. —.13.  
 43—46. Călătoriile lui Guliver. —.50.  
 47. Gugușel, fiul meș. Perdaf. —.13  
 50. Romulus Scriban un discurs. —.13.  
 51—68. Dosarul Nr. 113 sau Fraticidul de E. Gaborian, 3 vol. 2.25.  
 69. Speranță Th. D., Anecdote popul. in prosă și vers. —.13.  
 70. Istoria lui Ali-Baba, poveste persiană. —.13.  
 78. Istoria lui Ali-Hogia; D'ale lui Păcală; O judec. turc. —.13.  
 80—85. Sue Eugène, Avarația. —.75.  
 86—88. Alianța partid. național-liberal și liberal-conserv. —.38.  
 89. Holzmann L., Studiu asupra penitenc. in gen. și celor din România in special. —.13.  
 90. Imbru A., Arte de a se face iubită de bărbatul său. —.13.  
 91—93. Discursurile rostite de membrii opos. unite la întrun. din sala Joji in zilele de 23 Febr. și 9 Martie 1886. —.38.  
 94. Culegere de legi (din România). —.13.  
 97—100. Sue E., Lacomia. —.50.  
 101—108. Scriban Romulus, Istoria economica-polit. a comer. și navigațiun. României. 1.—.  
 115. Legea pentru aleg. cons. comunale (din România). —.13.  
 116—119. Fouillet Octave, Istoria unei Parisiene. —.50.  
 140—151. Luptele vieței. Varnița, 3 vol. 1.50.  
 170—178. Evelina, 2 vol. 1.13.  
 186—195. Turburările vieței, maistrul de ferărie, 2 vol. 1.25.  
 281—288. Farmec periculos. Roman in 2 vol. 1.04.  
 289. Omul și Sociologia după Darwin, Lamark, Herbert și alții. —.13.  
 296. Ceea ce nu trebuie se faci. —.13.  
 297. Ipnatism și magnetism. —.13.  
 391—395. Regina Padurilor, rom. —.63.  
 NB. La comande din Bibliot. univers. e bine dacă se însemn și Nrii.

## Piese musicale. Library Cluj

- Aslan E. C., Serenada pentru voce și piano. —.75.  
 Ași vrea, arie națională. —.50.  
 Bartsch A., Și dacă ramuri bat în geam, Române p. voce și piano. —.50.  
 Cavadia G., Dor de Resbunare, Române, cuvinte de C. Scrob. —.75.  
 — Unde ești? Rom. p. voce și piano. —.50.  
 Cuncanu D., Cântările bisericesci după melodiile celor opt glasuri ale sf. biserici ortod. leg. 4.—.  
 Decker C., O crezi? Române pentru voce și piano. —.75.  
 Dinicu A. G., Ciocărlia. Sârba bulevardului. —.50.  
 — Mândro ochișori tîi, arie popul. —.50.  
 — Sîrba Hahamilor —.50.  
 Din-Dacia N. S., Hora Daciei, dedicată Armatei rom. —.75.  
 Ferlandis F., Cânt. din Jianul, 8 caiet. 4.—.  
 Filip I., De ce nu'mi vii? Române p. voce și piano. —.50.  
 Florescu D. C., Steluța, arie rom. —.75.  
 Flondor cav. de, Serenadă p. voce și piano. —.50.  
 — Rândunica, p. voce și piano. —.50.  
 Franchetti F., Plângi ascunsă. —.50.  
 — Sunt părăsită, Române p. voce și piano. —.50.  
 Franchetti F., Tradarea. Poesia de N. Bațianu. —.75.  
 — Nu te pot uita. Române pentru voce și piano. —.75.  
 Hess I. Ch., Carneval de Venise 1.—.  
 — Ou vas-tu, petit oiseau? —.75.  
 Hübsch E. A., Grande Marche triumpnale pour orch. ou piano à 4 m. 2.—.  
 Ionescu N., Cucul, Române în stil popular. —.75.  
 Ivanovici I., Maus-Polca p. piano. —.50.  
 — Inima mea pentru a ta, vals. 1.—.  
 — Suspînul, wals. 1.—.  
 Lorenz F., Carneval de Bucuresci. 1.50.  
 Margaritescu M., Așa'i place babei mele. Hora anicuța. —.50.  
 Porumbescu, Rhapsodia româna. 3.—.  
 — Tempi passati, nocturnă. —.50.  
 — O sară la stîna, idilă. —.70.  
 Stii tu? Române p. voce și piano. —.50.  
 Țigancă, pentru voce și piano. —.75.  
 Ventura G., Doi ochi. Române p. voce și piano —.75.  
 Vlad Sofia, Doina Primăvara pentru voce și piano. —.60.  
 — Lugoșiana, joc rom. din Banat. —.50.  
 — Cântecul ciobanului. —.75.

Comande primesce

Librăria lui W. Krafft în Sibiu.



Domnul N. Blajovan, teolog absolut din Valeaboului, în Nr. 3 din estan, fû atacat pe basa unei corespondințe pline de neadevăr, și subscribe cu numele dovedit fals „Ión Popescu.“ Se vede că la spatele falsului Ión Popescu au stat unul sau mai mulți tufari, care simplu din acel motiv și-au retăcut numele cel adevărat, pentru-ca numai ei se știe că's mișei.

Tot în Nr. 3 din estan s'a atacat părintele Ioan Gligor din Ponorel, după cum arată adevărînța primării din 28/3 c. fără motiv. Numele corespondentului, căruia i-am comunicat casul, și i-am cerut deslușire, îl voi publica în numărul proxim.

Pe viitoriu voiu folosi numai corespondințe d'ale abonenților mei, în care corespondentul primește răspunderea pentru adevărul celor comunicate asupra sa.

Eu Calicul, scriptura fărădelegilor naționale fiind, cu adevărul mai bucuros me duc în Iad, decât cu minciuna în Raiu.